

Fuckelska namnen, i Ascom. Lojkani deremot sammanslå de båda nämnda släktena i *Dasyscypha*. I *Conspect. gen. Discom.* *) för SACCARDO *Lachnum* KARST. under släktet *Lachnella* FR. em. fördelande de Karstenska arterna på undersläkten skilda på konsistens, samt närvaro eller frånvaro af stipes. Dessa karakterer synas mig emellertid ingalunda ega samma systematiska värde som parafysernas beskaffenhet, isynhet som apothecia sessilia, subsessilia, substipitata och stipitata, liksom äfven crassiuscula, sat tenera, tenerima, sinsemellan bilda en massa öfvergångsformer ofta beroende på ganska tillfälliga, lokala förhållanden; då deremot den Karstenska karakteren på parafyserna är fullkomligt konstant och genomgående. I *Revisio monogr. atque synopsis Ascomycetum* har KARSTEN tydligare framhållit denna *Lachnum*s släktkarakter, och i de senare fasciklarne af sina *Ascomycetes* har också REHM börjat använda detta namn för arter med långa, tillspetsade och tjocka parafyser.

Om sålunda denna släktbegränsning är riktig, synes det mig som om man ej borde tveka att följa KARSTENS exempel i nyss nämnda arbete äfven med afseende på *Lachnella* FR. S. *veg. Sc.* p. 365. Huruvida sedan med eller utan skaft, hård eller mjuk konsistens bilda lämpliga indelningsgrunder för hvarje släktes underafdelningar må lemnas åt hvarje författare att afgöra. **)

2. Prof. TH. M. FRIES höll föredrag öfver „Skandinavians Tryfflar och tryffelliknande svampar“, som på annat ställe kommer att offentliggöras.

*) Bot. Centralblatt 1884, XVIII, p. 216.

**) Man jemföre för öfrigt: BOUEN: Nouvelle classification des Discomycètes charnus, connus généralement sous le nom de Pezizes; p. 29. — QUÉLET: Enchiridion fungorum in Europa media et praesertim in Gallia vigentium: pp. 301 (under *Erinella*) och 312 (under *Lachnella*). — PHILLIPS l. c. 230. — ROSTRUP: Fungi Groenlandiae p. 537 använder *Lachnum* i olikhet mot andra författare.

Den 5 Dec. 1889.

1. Studier öfver Ombergsfloras papilionaceer.

Af A. G. KELLGREN.

Ombergs norra sluttning, bergets sjöside samt för öfrigt hela den närmaste omgifningen äro lokaler med rik papilionacéflora. Sluttningarne i norr vid Borghamn likna i floristiskt hänseende den omgifvande slätten, men förete många fysiognomiska egendommeligheter. Som bekant är Omberg beväxt med granskog, men förekomsten af ekstubbar i djupa skogen och gamla ekar i skogsbrynet och vid bergets fot tyder derpå, att granen är temligen ung, och att den inkommit omedelbart efter ekfloran. Östra långsidan af Omberg är delvis klädd med ung granskog och utgöres delvis af hagmarker, i hvilka granen rastlöst utbreder sig på bekostnad af hvarjehanda löfträdsbuskar. De ofvannämnda sluttningarne vid Borghamn hafva längst bibehållit ekfloran, och utgöras af ett slags ekbackar med en karakteristisk undervegetation af törnsuår, mellan hvilka dock rum lemnas för en yppig gräs- och ört-vegetation.

Snärens stomme bildas af *Corylus Avellana* *), men utgöres föröfrigt nästan uteslutande af tornbeväpnade buskar, såsom *Crataegus*, *Ribes alpina* och *Grossularia*, *Prunus spinosa*, *Rosa mollissima* och *dumetorum* m. fl.; vidare *Cotoneaster vulgaris* och *Lonicera Xylosteum*. Mellan snären frodas en yppig gräs- och ört-vegetation, som lemnar ypperligt bete eller höskörd. *Dactylis glomerata*, *Festuca pratensis*, *Poa pratensis* o. *trivialis*, *Aira caespitosa* m. fl. gräs förekomma här beståndbildande. På de torraste lokalerna bildas gräsmattan af *Anthoxanthum odoratum*, *Avena pubescens* och *pratensis* samt *Alopecurus pratensis*. Följande papilionaceer förekomma mer eller mindre rikligt: *Trifolium*

*) Nomenklaturen är densamma som i senaste Pointsförteckningen Lund 1883.

pratense, repens, hybridum, agrarium o. *montanum*, *Lathyrus pratensis*, *Lotus corniculata*, *Vicia sepium* o. *Cracca* samt *Astragalus glycyphyllus*, *Anthyllis Vulneraria* o. *Medicago lupulina*. Karakteristiska för vissa ståndorter äro *Cerefolium silvestre*, *Carum Carvi* samt *Alchemilla vulgaris*, hvilka bilda rikliga bestånd. Dessa marker hafva ej länge varit använda till bete, utan tjänstgjort såsom slåtterängar, ända till dess snårens raska utbredning lade hinder i vägen för skördens inhöstande, och ännu äro vissa partier inhägnade. Men ingen väsentlig skilnad har tills dato af betandet åstadkommits. Äfven bottenskiktets mossor äro de samma öfver allt, och utgöras hufvudsakligen af följande arter: *Hylocomium proliferum, parietinum, squarrosum* och *triquetrum*, *Hypnum lutescens* o. *Schwartzii*.

Ombergs vestra sida begränsas omédeltbart af Vettern, och berget stupar än lodrät ned i sjön än sänker det sig terrassformigt mot vattenytan. Men de branta partierna afbrytas af talrika bergsskrefvor med omväxlande vegetation. Synnerligen artrik flora förete de partier, hvilkas berggrund bildas af Visingsöformationens skifferar, såsom vid Vestra Väggar m. fl. ställen. Granen bekläder i norr äfven sjösidans sluttningar, men vid Vestra Väggar hafva bibehållit sig flera af ekfloras löfträd, såsom lind, alm, lönn, oxel m. fl. Papilionacéfloran förete också härstädes stora olikheter mot norra sluttningen. Här hafva vi hufvudsakligen *Orobis*-arter, *Lathyrus silvestris*, *Vicia silvatica* och *pisiformis* samt *Oxytropis pilosa*.

Slätten nedanför Omberg är en af Östergötlands bördigaste trakter och följaktligen mycket uppodlad. De lokaler, der man har att söka papilionaceer äro skogsdungar, sankmarker samt vägkanter och dikesrenar. Förutom de för Borghamnssluttningarne antecknade arterna träffas nere på slätten *Ononis hircina*, *Melilotus officinalis* o. *alba*.

P. Dusén *) uppgifver för Omberg och trakten deromkring 33 papilionaceer. Af dessa tillhöra 5 uteslutande södra florumrådet (bokregionen) och förekomma der mycket sparsamt. Äfven en del arter inom det föreliggande området hafva anträffats, så sparsamt att de omöjligen kunnat blifva föremål för speciella studier. Det är derföre endast omkring 20 arter, som i det följande komma att behandlas.

Lathyrus pratensis förekommer spridd öfver hela florumrådet med undantag af granskogen samt sjösidan. Synnerligen ymnigt förekommer denna art på strandvallen mellan Borghamn och Hofvanäs samt på de sandbankar, som uppkastats vid kalkbrotten på det förstnämnda stället. I törnsnårformationen vid Borghamn förekommer *Lathyrus pratensis* tillsammans med *Trifolium*-arterna, *Vicia Cracca* m. fl. redan uppräknade arter. Vidare på en del sanklokaler vid bergsfoten. *Lathyrus pratensis*, *Vicia Cracca* och *Trifolium pratense* förekomma härstädes i sällskap med *Carices*, *Eriophorum angustifolium*, *Primula farinosa*, *Epipactis palustris*, *Ophrys myodes*, *Orchis angustifolia*, *Herminium Monorchis*, *Listera ovata*, *Potentilla Tormentilla* samt enstaka *Ranunculus acris* och *Rhinanthus major* m. fl. Följande mossor äro betecknade för denna lokal: *Amblystegium intermedium* o. *stellatum*.

Lathyrus silvestris är inskränkt till Visingsöformationens skiffer, men förekommer härstädes i stor ymnighet och bildar väldiga bestånd, samt binder med sina djupgående starka rötter det lösa skiffergrus, i hvilket den växer. Visingsöformationens lerskifferlager luta här omkring 45° mot horisonten, och täta ras inträffa, hvarföre någon gräs- eller moss-matta svårigen kan bildas. Vegetationen utgöres mestadels af enstaka *Rubus idaeus*, *Triticum repens* samt *Lathyrus silvestris* och *Vicia silvatica*. Emellertid inkomma asplantor, hvilka föra med sig en undervegetation af

*) P. Dusén, Ombergstraktens flora och geologi, Upsala 1888.

Artemisia campestris, *Tussilago Farfara*, *Hieracia* samt enstaka *Verbascum Thapsus*, *Epilobium angustifolium*, *Hypericum montanum*, *Viola silvatica*, *Melica nutans*, *Aira cæspitosa*, *Poa nemoralis*, *Carex Hornschuchiana* och *montana*, *Luzula pilosa* m. fl. Mossvegetationen utgöres hufvudsakligen af *Hypnum lutescens* o. *purum* samt *Tortula ruralis*. Snart inkomma granplantor samt oxel och hägg m. fl. i grannskapet förekommande löfträd. Det går dock ganska långsamt med koloniseringen af dessa skifferbranter, och ett tu tre inträffar ett ras, som blottar gruset på nytt. Det är ganska betecknande, att det är en papilionacé (*Lathyrus silvestris*), som uppträder först på detta skiffergrus, likasom nybyggarna på sandbankarne vid Borghamns kalkbrott till stor del äro papilionaceer. Om man tager i betraktande den ringa qväfvehalten hos dylika enformiga gruslager, finner man ett bevis derpå, att papilionaceerna behöfva föga qväfvehaltig jordmån, och det ligger också nära till hands att antaga, det de tjena som qväfvebildare för en ny vegetation. *)

Vicia Cracca har ungefär samma utbredning som *Lathyrus pratensis*, men utom det att den finnes på alla af *Lathyrus pratensis* bebodda platser, förekommer den derjemte rikligt på vägkanter och på trädesåkrar. Synnerligen karaktäristisk är dess förekomst vid de vägar, som leda förbi Borghamns kalkbrott och i allmänhet vid de vägar, som äro grusade med groft kalkgrus. Från en nyanlagd väg vid Borghamn kan följande ståndortsanteckning anföras: *Tussilago Farfara*, *Taraxacum officinale*, *Achillæa millefolium*, *Artemisia vulgaris*, *Tragopogon pratense*, *Carum Carvi*, *Plantago major*, *Vicia Cracca*, *Medicago lupulina*, *Bromus mollis*, *Poa compressa*. Dessa kolonister bilda ej bestånd, men på äldre vägkanter får man se vackra bestånd af ungefär följande sammansättning: riklig — ymnig:

* Jmfr. L. F. Nilsson. Om ursprunget till växternas qväfvehalt. Landtbruksakadem. Handl. o. Tidskrift 1886.

Eqvisetum arvense, rikliga: *Vicia Cracca*, *Potentilla reptans*, *Daucus Carota*, *Dactylis glomerata*, *Phleum pratense*, *Poa compressa*, spridda: *Lathyrus pratensis*, *Trifolium repens* o. *pratense*, *Plantago major*, *Polygonum aviculare* samt *Rubus cæsius*, enstaka *Melilotus officinalis* m. fl.

Till växesätt afviker *Vicia Cracca* betydligt från *Lathyrus pratensis*. Den förras skott äro mycket längre och klänga antingen på buskväxter eller krypa uteder marken med meterslånga grenar. Derjemte skiljer sig *Vicia Cracca* från *Lathyrus pratensis* deruti att den förra oftare uppträder som kolonist på nyligen blottad mark än den senare.

Vicia silvatica förekommer ymnigt flerstädes uteder Ombergs vestra sida och ej blott på Visingsöformationens skiffrar såsom *Lathyrus silvestris*, som den mycket liknar, och till hvilken den står i ungefär samma förhållande som *Vicia Cracca* till *Lathyrus pratensis*. Oftast förekommer *Vicia silvatica* nära Vetersstranden till sammans med höga gräs såsom *Calamagrostis arundinacea* och *Dactylis glomerata* och öfverskuggad af unga oxelträd, aspar eller alar (*Alnus incana*). Men den går sällan upp i granskogen eller granblandskogen. Endast vid Vestra Väggar kan man få se bestånd af densamma under granskog. Ymnigast förekommer den i sjelfva skogsbrynet. *Vicia silvatica* är af alla Ombergs papilionaceer den, som har det rikaste skottsystemet, och den som fruktificerar rikligast. Frömogningen inträffar något tidigare än för *Lathyrus silvestris*, redan i midten af Juli.

Vicia sepium förekommer här och der inom florumrådet, t. o. m. i skogsformationerna undantagandes den rena granskogen, som kläder bergplatån. Den uppnår emellertid ingenstädes någon högre ymnighetsgrad och bildar aldrig bestånd. Denna omständighet jämte det faktum, att den fruktificerar mycket klen,

talar därför, att *Vicia sepium* är stadd i utdöende härstades. Detta är ännu tydligare förhållandet med

Vicia pisiformis, som numera blott anträffas på en enda lokal inom hela florområdet. Denna vackra ärtväxt, som uppnår storleken af vanliga sockerärtan, anträffas vid Vestra Väggar i gles granskog med snår af *Rosa*, *Cotoneaster* samt dvergexemplar af *Tilia europæa*. Fältskikten bildas af spridda — enstaka örter och gräs: förutom *Vicia pisiformis*, *Orobus niger* o. *vernus*, *Clinopodium vulgare*, *Origanum vulgare*, *Lithospermum officinale*, *Convallaria polygonatum*, *Asperula odorata*, *Viola mirabilis*, *Pimpinella Saxifraga*, *Melica nutans*, *Schedonorus asper* och *Luzula pilosa*. Botten-skiktet utgöres af följande mossor: *Hypnum sericeum*, *lutescens*, *purum* o. *rivulare*, *Tortula ruralis*, *Holmia trichomanoides*, *Barbula rubella*, *Gymnostomum microstomum* o. *Amblystegium falcatum*.

Vicia pisiformis anträffades blommande i medio af Juli, men mognar först mycket långt fram på hösten, enligt Gust. Vidén först i September.

De nu omnämnda 4 *Vicia*arterna äro de för Ombergssfloran viktigaste. I åkrar på slättlandet förekomma *Vicia villosa* och *sativa* samt inom södra florområdet *Vicia Lathyroides* och *angustifolia*. Ingendera af dessa har på grund af sin ringa utbredning och sparsamma förekomst kunnat blifva föremål för studier.

Det samma är förhållandet med några *Trifolium*-arter samt *Ervum*-arterna. Äfven *Orobus*-arterna förekomma mycket sparsamt, och om dem är ej mycket att säga.

Orobus tuberosus är blott anträffad på några få björkbackar nere på slättlandet. Möjligen har jag kunnat förbise denna vårväxt, då mina exkursioner företogos i Juni och Juli. Men tämligen visst är emellertid, att *Orobus tuberosus* ej förekommer i någon af de växtformationer, som bekläda sjelfva Omberg.

Orobus vernus o. *niger* likna i fysiognomiskt hänseende hvarandra samt *Vicia sepium*. Dessa tre arter hafva också ungefär samma utbredning inom florområdet. Sällsyntast är *Orobus niger*, som svårigen anträffas annat än vid sjösidan, der den är att söka på samma lokaler som *Vicia sepium*. *Orobus vernus* är karaktäristisk för lunddäldformationer i allmänhet, fruktificerar klent, men bibehåller sitt bladverk oförändradt hela sommaren, oakadt frömodnaden inträffar i början af Juli. *Orobus niger* deremot mognar först in i Oktober.

Lotus corniculata förekommer allmänt på slättlandet nedanför Omberg samt på bergets norra och östra sluttningar. Äfven vid sjöbergen förekommer denna kosmopolitiska papilionacé, men har ej hunnit spridas till Visingsöformationens florområde ännu, oakadt den finnes på öppna platser i granskogen ofvanför Vestra Veggars branter. *Lotus corniculata* förekommer ytterst sällan bildande egna bestånd, såsom förhållandet i allmänhet är med växter, som hafva ett utbredd växesätt, men är det oakadt en af de allra lifskraftigaste af Ombergssfloras papilionaceer. Ofta träffar man exemplar med ända till fotslänga skott och hvad skottrikedomen beträffar, så öfverträffas denna växt blott af *Vicia silvatica* och möjligen af *Lathyrus silvestris*. Äfven rotsystemet är mycket kraftigt utveckladt hos dessa tre arter. Tvänne ettåriga papilionaceer, som i fysiognomiskt hänseende mycket likna *Lotus corniculata* och ännu mera hvarandra äro *Medicago lupulina* och *Trifolium procumbens*. Men då den sistnämnda är inskränkt till några få lokaler, finnes den förstnämnda snart sagdt öfver allt. T. o. m. i granskogen, hvar hälst en gångstig finnes, träffas *Medicago lupulina*. Så är ock förhållandet med *Trifolium repens*, som har en eminent spridningsförmåga och är kosmopolit i ännu högre grad än *Lotus*. Troligen äro dessa ärtväxter tillpassade för spridning genom

betande kreatur. Öfriga *Trifolium*-arter, undantagandes *T. pratense* och *medium*, spela i Ombergsfloran en underordnad rol och ingå egentligen blott i bildandet af ört- och gräs-formationerna vid Borghamn. Sådana äro *Trifolium agrarium*, *montanum*, *hybridum* och *arvense*; *Trifolium medium* gör såsom klöfverart betraktad skäl för namnet skogsklöfver. Förekommer beståndbildande här och der i skogsbrynen, i synnerhet på bergets vestra sida. Denna vackra växt, som i motsats till klöfverarterna i allmänhet har lång vegetationsperiod, eger också ett rikare och framförallt varaktigare bladverk än sina samslägtingar.

Trifolium pratense förekommer rätt allmänt i synnerhet på sluttningarne vid Borghamn, der den bildar hufvudmassan i en del formationer. Är derjemte spridd på och omkring berget, undantagandes vestra sidan. Oftast söker denna växt solbelysta platser och blommar här mycket tidigt och rikligt. Men i och med fruktmognaden, som vid mitt besök på Omberg 1889 började redan i midten af Juni, upphöra de nedre örtbladen att assimilera, och hela växten får ett förtorkadt utseende. På skuggiga lokaler blommar *Trifolium pratense* deremot mycket sent, hvilket visar att växten här lefver under ogynsamma förhållanden. Egendommeligt är att *Trifolium pratense* anträffas i starrängarne nedanför Omberg, såsom nämndes vid beskrifningen öfver *Lathyrus pratensis*.

Så olika som *Trifolium pratense* är i vildt tillstånd och i kulturtillstånd, finnes dock vissa likheter, såsom att båda formerna hafva liten motståndskraft mot torra samt med åren blifva allt svagare. Den form, som växer vid Borghamn är föga grenig samt uppnår sällan fotshöjd, men växer mycket upprät och ej nedliggande såsom kultiverad rödklöfver.

Anthyllis Vulneraria liknar *Trifolium pratense* till sin utbredning på torrare platser, men förekommer aldrig beståndbildande. Blommar liksom föregå-

ende mycket tidigt och förlorar sin saftighet efter fruktsättningen.

De nu omnämnda arterna äro att anse såsom mer eller mindre goda foderväxter och hafva i allmänhet en riklig bladmassa samt icke förträadé skott. Ehuru mina undersökningar icke gjorts i agronomiskt syfte, kan jag dock ej underlåta att anmärka, det *Vicia*- och *Lathyrus*-arterna samt *Lotus* äro vida mera eftersökta af kreaturen än *Trifolium*-arterna och *Anthyllis*. Hvad *Orobus*-arterna beträffar, saknar jag om dem iakttagelser i denna riktning, men deras påfallande likhet med vissa *Vicia*-arter äfvensom uppgifter från tillförlitligt håll *) gifva vid handen dessa växters foderduglighet.

Återstå nu några arter, som så väl i habituellt hänseende som hvad utbredningen beträffar vidt skilja sig från de ofvan afhandlade.

Astragalus glycyphyllus är af Dusén uppgifven för Vestra Väggar af mig blott anträffad vid Borghamn, dels på de nämnda sandbankarne vid kalkbrotten, dels i törnsnärformationen ofvanför Borghamn. Denna storsväxta, nästan buskartade papilionacé, tyckes ej smaka kreaturen mycket väl; möjligen torde den kunna användas såsom hö, efter hvad G. Vidén m. fl. uppgifva.

Ononis hircina förekommer på gräsbackar nere på slätten.

Oxytropis pilosa blott anträffad vid Vestra Väggar.

Deremot förekomma

Melilotus officinalis och *alba* ganska allmänt nere på slättlandet, i synnerhet den förra, som träffas på alla dikesrenar. Den senare är inskränkt till ängarne omkring sjön Tåkern, och förekommer ymnigt vid Hångersudde (Källstads socken). På de ofrukthara marker, som utefter Tåkern sträcka sig från Väfversunda

*) Jmfr. Gust. Vidén, Om odling och skörd af i Sverige vildt växande mångåriga ärtväxter, Venersborg 1889.

till Källstad, förekomma också spridda *Melilotus alba*, och det finnes alltså en möjlighet, att genom odling af denna art, som ju är en god spånadsväxt, ifrån ödemark göra en ganska vidsträckt areal fruktbringande.

En fråga, som mycket diskuterats på de senare åren, är den, huruvida de foderdugliga mångåriga ärtväxterna ej borde göras till föremål för odling på platser, som behöfva ökad qväfvehalt o. s. v. Att döma af papilionaceernas ömtålighet och deras i allmänhet mycket begränsade utbredning, förefaller saken från botanistens synpunkt sedd, tämligen svårslöslig. De resultat, hvartill studiet af ofvannämnda papilionaceers fysiognomiska karaktärer ledt, böra dock ej vara utan intresse för lösningen af frågan, huru ofullständiga de än äro. Jag har derföre försökt att i ett öfverskådligt schema ordna de ofrågavarande växterna efter de karaktärer, som äro af största betydelsen för agronomiska spörsmål. Som hufvudindelningsgrund har jag valt ärtväxternas större eller mindre förmåga att bilda bestånd. Underafdelningarne äro uppställda efter deras större eller mindre foderduglighet i allmänhet.

Såsom framgår af redogörelsen för de särskilda arterna, finnas tvänne i detta afseende skarpt begränsade grupper. En del arter blomma tidigt och sätta frukt redan vid midsommartiden, hvarpå hela örtståndet förlorar sin saftighet och får ett förtorkadt utseende. Sådana arter äro också i allmänhet mera småväxta och hafva ett föga rikt skott- och bladverk. Andra deremot äro utmärkta för en lång vegetationsperiod och ett rikligt skottsystem samt i allmänhet storväxta. Ännu en tredje indelning skulle kunna ifrågasättas, nämligen efter dessa växters större eller mindre vidsträckta utbredning, men denna indelning kan undvikas, genom att sätta ut för de särskilda arterna orden *allmän*, *sällsynt* o. s. v. De ettåriga

och tvååriga arterna har jag infört i schemat, men inom parentes.

De viktigaste af Ombergsflorans papilionacéer.

A) arter, som ej bilda bestånd:

a) arter med kort vegetationsperiod

Ononis hircina Jacq. (spridd),

Oxytropis pilosa (L.) DC. (sällsynt),

Anthyllis Vulneraria L. (allmän),

(*Trifolium arvense* L.) (spridd),

„ *montanum* L. (spridd),

„ *agrarium* L. (spridd),

(„ *procumbens* L.) (spridd),

Astragalus glycyphyllus L. (spridd),

b) arter med utsträckt vegetationsperiod

(*Melilotus officinalis* L.) Willd. (spridd),

Orobus-arterna (spridda),

Vicia pisiformis L. (sällsynt),

„ *Cracca* L. (allmän),

„ *sepium* L. (allmän),

Lotus corniculata L. (allmän),

(*Medicago lupulina* L.) (allmän),

Trifolium repens L. (allmän),

„ *hybridum* L. (spridd).

B) Arter, som bilda bestånd:

a) arter med kort vegetationsperiod

Trifolium pratense L. (allmän),

(*Melilotus alba* Desv.) (spridd),

b) arter med lång vegetationsperiod

Trifolium medium (L.) Huds. (spridd),

Vicia silvatica L. (spridd),

Lathyrus pratensis L. (allmän),

„ *silvestris* L. (sällsynt).

Till sist kan jag ej underlåta att kasta en blick på de afhandlade arternas utbredning så väl den rent lokala som fördelningen på de olika växtformationerna. *Papilionaceerna* äro inga älskare af skogen, och det är tydligt att granskogen i synnerhet uppträd mot

dem fiendtligt. Man har ganska goda skäl för det antagandet, att alla på sluttningarne vid Vettern förekommande arter under senare delen af ekens period funnits spridda öfver hela Omberg, men af den från öster eller sydost invandrande granen trängts åt vester och norr. Sådana arter äro *Lathyrus silvestris*, *Vicia pisiformis* och *silvatica*, *Astragalus glycyphyllus* m. fl. Att dessa växter i allmänhet icke finnas på de norra sluttningarne låter förklara sig genom det inflytande, som åkerbruket utöfvat just på denna del af berget. Alla de arter, som ej finnas vid vestra sidan, men deremot äro gemensamma för slättlandet och för norra delen af bergsfoten, torde hafva invandrat från slätten och ej hunnit utbreda sig öfver Omberg, förr än granen redan afstängt vägen till sjösidan. Sådana arter äro *Lathyrus pratensis* (?), många *Trifolium*-arter, *Vicia Cracca* m. fl. Några såsom *Melilotus*-arterna och *Ononis hircina* äro fortfarande endast till finnandes på slättlandet. Några andra äro rätt kosmopolitiska, såsom *Lotus corniculata*, *Medicago lupulina* och *Trifolium repens*. I sammanhang med denna utbredning torde ock stå det inflytande, som markens geologiska beskaffenhet utöfvar på växttäcket sammansättning. Emellertid synes detta inflytande vara obetydligt i förhållande till det, som betingas af trädvegetationens förändringar.

2. Kand. A. Y. Grevillius höll föredrag om „Anatomien hos blomskäften och blomställningsaxlarna hos några Cucurbitacéer“ *).

3. Om *Salix hastata* × *repens*. nov. hybr.

Af J. A. O. SKÅRMAN.

Förliden sommar beredde jag mig tillfälle att, visserligen endast i förbigående, besöka ett par af de

*) En afhandling med titel „Anatomiska studier öfver de floralaxlarna hos diklina fanerogamer“ och omfattande äfven detta föredrag är intagen till offentliggörande i Bih. till Kongl. Vet.-Akad. handlingar.

sydligaste lokalerna för *Salix hastata* L. i vårt land, neml. Billingen och Mösseberg. Jag egnade dervid synnerligast uppmärksamhet åt denna arts förhållande till sina samslägtingar och väntade, efter några förut inhämtade upplysningar, att derfinna hybrida former. De exkursioner jag under loppet af några dagar företog i trakten af Sköfde och Mössebergs Vattenkuranstalt lemnade dock ej stort resultat och mina förväntningar svekos fullkomligt så när som på ett undantag. Detta befans vara en hybrid mellan *S. hastata* L. och *S. repens* L. Mellan dessa arter är, mig veterligen, någon hybrid förut ej iakttagen.

Lokalen var en torfmösse belägen nedanför Mösseberg, nordost från badinrättningen. Här växte *S. hastata* i stor mängd. Efter hvad jag kunde se utvecklade den sig fullt oberoende af öfrig *Salix*-vegetation och håller sig, om man från ser vexlingar i bladens storleksförhållanden, ganska konstant. Bland de till åtskilliga hundradetal uppgående *hastata*-buskar, som jag under dessa dagar granskade, funnos högst få undantag från den genuina *hastata*-typen, som här är företrädesvis utmärkt af de ljust grålundna årsskotten, de hjertlika ell. ovalt äggrunda — alltså breda -- bladen med stora, hjertlika stipler.

Salix hastata × *repens*, som växte i sällskap med *hastata*, *repens* och *aurita*, utmärker sig genom följande karakterer.

Omkring 2—3 decim. hög buske, till habitus närmast erinrande om *repens*.

Årsskotten såsom hos *hastata* ljust grålundna.

Bladen förhålla sig såväl hvad form som storlek beträffar fullkomligt intermediärt. Enligt hvad jag fann förhålla sig resp. dimensioner i medeltal sålunda:

<i>hastata</i>	bladens längd	2,5—4 centim.
	„ bredd	2—3 „
<i>hastata</i> × <i>repens</i>	„ längd	2—3 „
	„ bredd	1—1,5 „